

2) O ZTRÁTĚ STŘEDU

1) HŘÍCH

Když jsem v 36 letech uvěřil v Boží existenci za pomoci jednoduchého experimentu s kouřením (viz. Osobní svědectví) a byl jsem nucen jako téměř militantní ateista konstatovat: „Ano Bůh je a je živý a technicky funkční“, pak mi teprve nastaly problémy jiného druhu, co jsem teď já, co mám teď se sebou udělat, s čím, nebo s kým se mám teď identifikovat?

Víra v Boží existenci zůstává nesrozumitelná, nelogická a jaksi zbytečná bez porozumění tomu, co je **hřích**. Nevěděl jsem tenkrát, že kouření je hřích, a že ho Ježíš vzal za mne na sebe a odnesl jej na kříž.

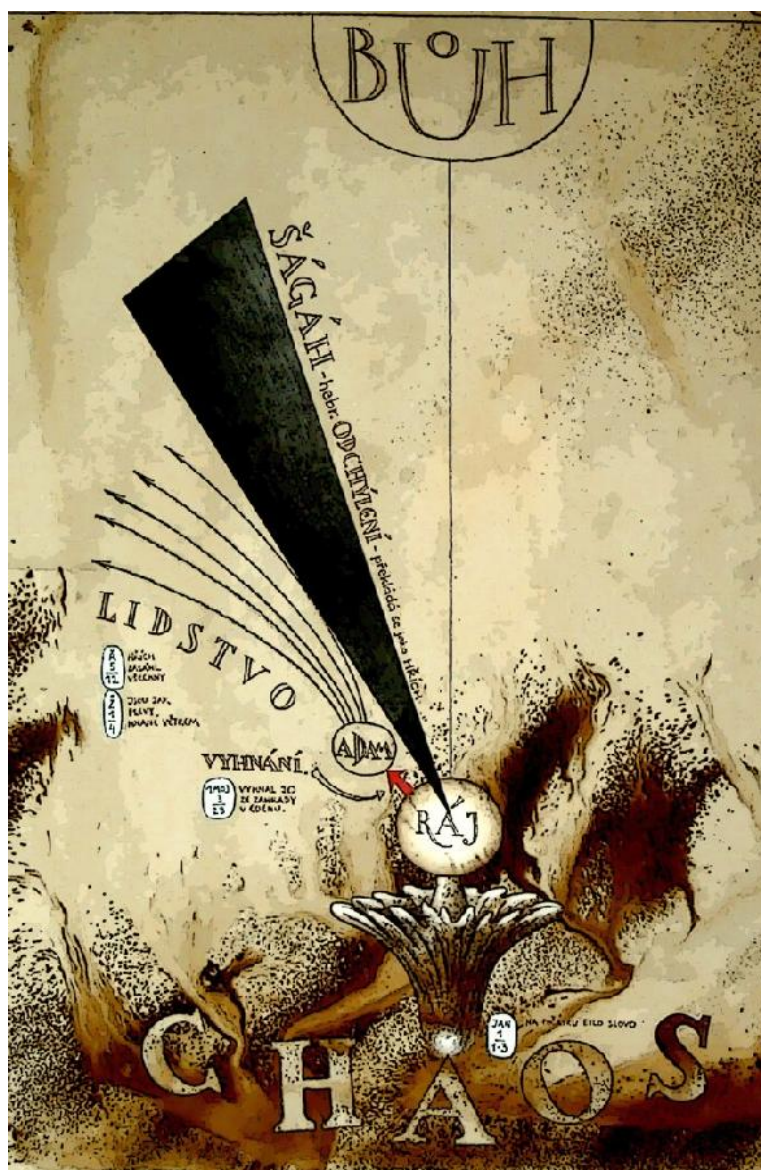
Bible říká, že vše, co Bůh stvořil je dobré, vidíme-li však kolem sebe nedobré, ba zlé věci, nebo když se nám naše klopotné úsilí spíše hatí, než daří, jak může platit, že je to dobré? Známy argument ateistů: „Kdyby byl Bůh, tak by nebyly války,“ není úplně bez logiky. Je ještě nějaká jiná možnost, aby platilo obojí? Jednak to, že Bůh je dobrý a vše, co stvořil je dobré a zároveň, aby byly i zlé věci? Jedině tak, že jsou také věci, které Bůh **nestvořil**. Hřích je jedinná existující skutečnost, kterou Bůh nestvořil.

Hřích je nezamýšlená porucha ve stvoření. Objevují tedy takovou věc, hřích nemá

jen morální rozměr, tak, jak je všeobecně chápán, ale i „kosmologický“. Možná to není výraz nejhodnější, ale myslím tím to, že hřích je i duchovním prostorem, ve kterém se bez výjimky celé lidstvo po pádu Adama ocitlo, do kterého jsme byli namočeni. Na tomto místě bez Boží přítomnosti všichni vlastně žijeme v Hříchu. Jak se to mohlo stát? Jednoduché, ale velmi logické vysvětlení se traduje to, že Bůh dal člověku svobodnou vůli se rozhodovat. Bůh stvořil člověka proto, aby ho mohl milovat a radovat se se s ním ze všech darů Nebeského království, které pro něho připravil. S loutkami naprogramovanými na bezmeznou poslušnost nelze navázat láskyplný vztah. Svoboda k poslušnosti předpokládá i možnost neposlechnout. Adam v ráji neposlechl Boha, jedl zakázané ovoce ze stromu poznání dobrého i zlého a propadl smrti. Ztratil tak to, k čemu byl stvořen – věčný život. Byl vyhnán z ráje od stromu života, z místa, kde mohl nerušeně komunikovat s Bohem a ocitl se tak na jiném místě, na místě **Hříchu** a spolu s ním až doposud celé lidstvo.

„Není totiž rozdílu, všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“.

(Římanům 3,23)

Objevují tedy takovéto souvislosti. Jsou dva základní rozměry (projevy) hříchu:

- 1) **morální**, někdy označované jako osobní hříchy psané s malým **h**,
znamenající **neposlušnost**
- 2) **kosmologický** (globální), označovaný někdy velkým **H**,
znamenající **porušení**

Křesťan by měl porozumět oběma rozměrům. První je příčinou, druhý je následek. Prvnímu proto, aby věděl proč má činit pokání a vyznávat (v modlitbě) své osobní hříchy, druhému proto, aby lépe pochopil, proč má přijmout novou, neporušenou identitu (viz. Schema Proměna). Každý je zodpovědný za oboje.

„Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.“
(Římanům 5,12)

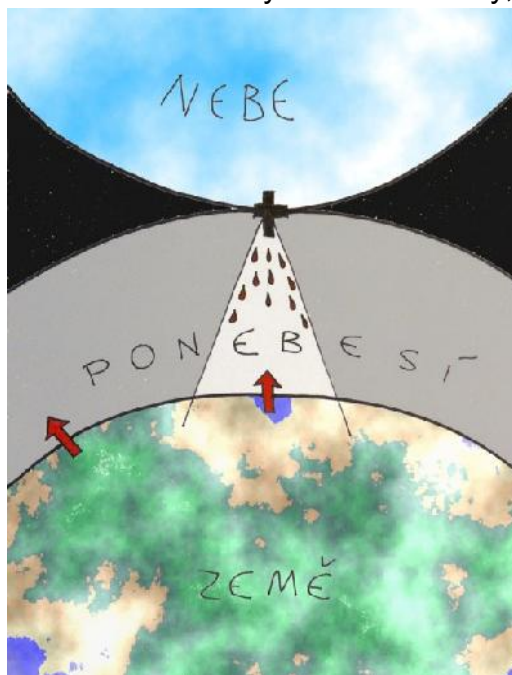
Mám za to, že bychom neměli opomíjet, ani upřednostňovat žádný z těchto dvou rozměrů hříchu. Pokud zůstaneme pouze u rozměru morálního, bude hřích pouze otázkou lidského jednání, prostě, že někdo zlobí. Milně by to vedlo k představě, že jinak je vše v pořádku, že je Bůh stále stejně přítomen, jak tomu bylo v ráji a hříchy nám odpouští, protože chce a protože může. Asi jako pan prezident udílí milost odsouzeným. Proč si dělat vrásky s drobnými hříchy, vždyť jde jen o morálku a ta se dá odpustit. Rozdíl je v tom, že pan prezident nemusí obětovat svého syna, dokonce ani nic zaplatit. Kdyby hřích (i ten nejmenší morální) neměl fatální následky v duchovní struktuře stvoření, nebylo by třeba Kristovy oběti na kříži, stačilo by pouhé milostivé odpuštění.

Upřednostněním pouze druhého rozměru hříchu může vzniknout nebezpečná představa, že to jde mimo mě, já jsem v tom nevině, já tu poruchu nezavinil. Pravda je však taková, že jsme zodpovědni spolu s Adamem všichni.

„Smrt vládne od Adama i nad těmi, kdo hřeší jiným způsobem, než Adam.“
(volněji podle Řím. 5,14)

Všichni totiž bez rozdílu následujeme svého praotce Adama a děláme totéž co on, když zhřešil. **Schoval se do křoví.** Naše reakce, když slyšíme o křesťanském Bohu (do chvíle, než porozumíme Kristově milosti, viz. Schema: Plán záchrany), je stejná jako u Adama, okamžitě se chceme schovat. Každý máme v sobě takové křoví, kde se skrýváme před Bohem a nechceme ho tam pustit. To už se netýká naší morálky, ale naší **porušenosti**. Člověk však nepřestal být duchovní bytostí, jeho duch ovšem přestal nerušeně komunikovat s Bohem, autorita, která mu byla v ráji svěřena nad celým tvorstvem, rázem přešla na Satana, který se tak právem stal pánem světa a tím se zcela změnila situace v duchovní oblasti nad zemí. **Hřích porušil i ponebesí.** (Ponebesím jsme si zvykli nazývat duchovní prostor, ve kterém se pohybujeme a který obklopuje celou Zemi. Sem se „uvolňují“ duše zemřelých, ale nenalézají zde klidu.) Ponebesí není ani Nebe, ani peklo, je to prostor duchovního boje. (viz. 2.Král.6,17 – Ef.6,12) V tom boji každý hraje svou úlohu, ať věřící, či nevěřící, proto i ponebesí je porušené.

Toto schema „O ztrátě středu“ se zabývá právě tímto rozměrem Hříchu, který zasáhl všechny a drží všechny v zajetí na tomto místě mimo Boží přítomnost, pod vládou smrti.

Hřích rozptyluje.

Mám za to, že mohu hřích s úspěchem přirovnat k odstředivé síle vypůjčené z fyziky. Obrázek z krátkého videa z 50-tých let, ukazuje jakousi pouťovou atrakci (centrifugu), kde se lidé bavili tím, jak se sami nemohou udržet u středového výčněku kolotoče a beznadějně jeden po druhém odpadají a jsou **rozptýleni** k okraji. Myslím, že je to dobrý obraz toho, co se s námi bude dít po smrti. Hřích v nás dostane tuto nemilosrdně odstředivou sílu, o které teď nic nevíme a kterou si neuvědomujeme a která nás **rozptýlí** do temnoty. Satan tu centrifugu hříchu roztáčí stále rychleji a zběsileji. Ta síla je skutečná a technicky vzato funkční.

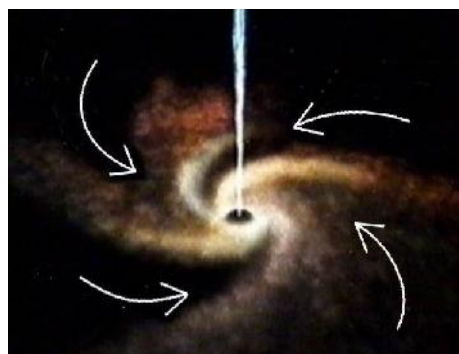

Tomuto rozptylu může odolat jediná síla s opačným působením a tou je gravitace.

Gravitace shromažďuje.

Touto gravitací je **láska**. Láska přitahuje, usmiřuje a dává dohromady.

Především však mějte lásku, která všechno spojuje v dokonalost. (Koloským 3:14)

Na překonání takové síly, jakou jsou hřichy světa je třeba opravdu silného gravitačního pole, asi takového, jakým jsou ve vesmíru „černé díry“ do kterých se vše soustřeďuje. Kristův Kříž je právě takovou „bílou dírou“ v ponebesí, která vede ke světlu a naprosto spolehlivě překonává jakoukoli odstředivost hříchu.(viz. Schema Plán záchrany)

Hřích v kapce vody

Náš český slovník nestačí na různorodost, kterou v sobě skrývá biblický pojem **Hřích**. Pro svůj výtvarný záměr s kapkou jsem zvolil hebrejský výraz **Šágáh**, který se překládá jako **Odchýlení**. (jiné pojmy viz. Tabulka)

Tato mapa „O ztrátě středu“ zobrazuje, jak původní středový výtrysk lidského směřování vzhůru, zpět k Bohu, byl **odchýlen**. Tím se přiřadil k ostatním kapkám rozstříkujících se do stran, které se vracejí zpět do chaosu. Tím byla středová osa vyprázdněna, Boží otevřená náruč zůstala prázdná. Hřích je zobrazen velkým černým klínem, který narušuje a ničí ráj a zcela odděluje člověka od původní kolmé cesty do Božího království. Hřích má mnohem katastrofálnější dosah, než si lidé a dokonce mnozí křesťané připouštějí. Stala se **velká poruha ve struktuře stvoření**. Věci se nedějí tak, jak původně, podle Boží vůle měly.

BIBLICKÉ VÝRAZY slova HŘÍCH	
hebr.:	
* HATTÁT	- MINUTÍ CÍLE, POCHYBENÍ
* ŠÁGÁH	- ODCHÝLENÍ
* ÁVÓN	- PŘEKROUTIT (vědomá vina)
* PEŠA	- AKTIVNÍ VZPOURA
řec.:	
* HAMARTIA	- MINUTÍ CÍLE, (selhání)
* ADIKIA	- NEPRAVOST (nespravedlnost)
* PARABASIS	- PŘESTOUPENÍ ZÁKONA
* ASEBEIA	- BEZBOŽNOST
* PTAIÓ	- MRAVNÍ KLOPÝTNUTÍ